

Sportul nostru național

Din cele mai vechi timpuri, dorința de mișcare a contribuit efectiv la desăvârșirea lui „homo sapiens”, fiind inspirat în acest sens din preocupările pentru muncă, vânătoare, păstorit ceea ce presupunea mers, alergare, aruncare, săritură.

Se spune că „sportul nu este altceva decât o generalizare a jocurilor omenirii puse în reguli unice și organizate în mod dirijat pe plan național și internațional”.

Epoca olimpiadelor a influențat dezvoltarea educației fizice și sportului, omul trebuind să posede nu numai un corp frumos, dar și o minte pătrunzătoare.

În România sunt menționate preocupările sportive încă din cele mai vechi timpuri. Astfel, Strabon, marele istoric și geograf grec arată că Burebista „i-a înălțat pe daci prin exerciții”, iar poetul Ovidiu menționează despre priceperea geto-dacilor în mânuirea armelor (Scrisori din exil).

Prin 1271, între voinicii de pe Motru și Jii se practica „halcada”, un exercițiu cavaleresc cuprinzând întreceri de cai, lupte, tragerea cu arcul și aruncarea suliței.

„Hoina” (Oina) s-a jucat pentru prima oară în Țara Românească în secolul al XIV-lea (1364) sub domnia lui Vlaicu Vodă plecând de la sat și pătrunzând peste tot în viața oamenilor.

După cum se menționează în cronică și hrisoave oina are o vechime de cel puțin șase secole, bucurându-se de popularitate printre copii și tineri, oșteni și voievozi.

În Banat oina era cunoscută sub denumirea de „lopta mică” sau „pila”; în Transilvania se numea

*Independența
prin Cultură*

„lopta lungă” sau „de-a lungă” (Avram Iancu se relaxa jucând acest joc); în Muntenia și în Moldova „hoina” sau „oina”; în Maramureș „ojerul” sau „oirul” etc. În anul 1899 oina devine sport oficial, ministrul învățământului, Spiru Haret, a de terminat pătrunderea în școli a jocului oina organizând anual concursuri școlare.

Prin modul de desfășurare oina se aseamănă cu alte jocuri sportive cum ar fi: „basse-ball” (America); „paume” (Franța); „pesäpallo” (Finlanda); „schlagball (Germania) și „Cluiche Corr” (Irlanda).

Oina se poate practica de la vârsta de 7-8 ani, echipele fiind alcătuite din câte 11 jucători.

Jocul este condus de un arbitru principal și doi arbitri de linie. Jocul de oină presupune însușirea prinderii mingiei și aruncării ei cu precizie la distanțe diferite.

Un bun jucător trebuie să exerseze bătaia mingiei cu bastonul lovind-o în forță și cât mai departe în terenul de joc. Trebuie să fie un bun alergător. O partidă se desfășoară în două reprize cu o pauză de cinci minute. Prin tragere la sorți o echipă începe jocul „la bătaie”, cealaltă la „prindere”.

OINA - Sportul nostru național

Mingea de oină are diametrul de opt centimetri, greutatea de 180 gr. Și este confecționată din piele umplută cu păr de cal, bou sau porc.

Bastonu (bâta) este lung de cca 1m cu un diametru de 3-5-6 cm și este confecționat din lemn de esență tare.

Echipamentul jucătorilor se compune din pantofi de sport, chiloți și tricou de sport.

Jocul de oină este o componentă a culturii noastre populare ce a fost transformat în sport național.

